

Hodnocení obsahu dovolání Nejvyšším soudem

Nereaguje-li Nejvyšší soud na otázku, kterou dovolatel odůvodnil přípustnost jeho dovolání, dojde k porušení práva na soudní ochranu zaručeného v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a práva na spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

(Nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. I.ÚS 3029/17, ze dne 5.9.2018)

Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti JUDr. P.N., zastoupeného JUDr. M.N., advokátkou, se sídlem P., proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. června 2017 č. j. 20 Cdo 2646/2017-295, za účasti Nejvyššího soudu, jako účastníka řízení a T.M., jako vedlejšího účastníka řízení, tak, že usnesením Nejvyššího soudu ze dne 21. června 2017 č. j. 20 Cdo 2646/2017-295 bylo porušeno právo stěžovatele na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a právo na spravedlivý proces zaručené čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. června 2017 č. j. 20 Cdo 2646/2017-295 se ruší.

Z odůvodnění:

I. Skutkové okolnosti případu a obsah napadených rozhodnutí

1. V ústavní stížnosti, doručené Ústavnímu soudu dne 26. září 2017, stěžovatel podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen "Ústava") a § 72 a násl. zákona č. [182/1993](#) Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o Ústavním soudu"), navrhol zrušení usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. června 2017 č. j. 20 Cdo 2646/2017-295. Stěžovatel namítal, že napadeným rozhodnutím bylo zasaženo do jeho základních práv a svobod garantovaných ústavním pořádkem České republiky podle čl. 36 odst. 1 a 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina"), čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen "Úmluva") a čl. 90 Ústavy.

2. Z obsahu ústavní stížnosti a spisu Obvodního soudu pro Prahu 10 (dále jen "obvodní soud") sp. zn. 57 EXE 378/2010 vyplývá, že obvodní soud usnesením ze dne 17. června 2010 č. j. 57 EXE 378/2010-26 na základě návrhu stěžovatele nařídil exekuci podle vykonatelného notářského zápisu notáře JUDr. H.D. ze dne 25. října 2006 sp. zn. NZ 746/2006, N 796/2006, k uspokojení pohledávky stěžovatele jako oprávněného ve výši 2 000 000 Kč s příslušenstvím proti povinnému T.M. (dále jen jako "vedlejší účastník řízení"). Provedením exekuce byl pověřen soudní exekutor JUDr. J.T.

3. Proti usnesení o nařízení exekuce podali odvolání vedlejší účastník řízení a jeho manželka. Městský soud v Praze (dále jen "městský soud") usnesením ze dne 7. října 2010 č. j. 21 Co 446/2010-61 podaná odvolání odmítl. Proti tomuto usnesení podal vedlejší účastník řízení ústavní stížnost. Ústavní soud usnesením ze dne 27. dubna 2011 sp. zn. I. ÚS 3710/10 ústavní stížnost odmítl jako zjevně neopodstatněnou podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu.

4. Dne 9. listopadu 2010 podal vedlejší účastník řízení návrh na zastavení exekuce. Obvodní soud usnesením ze dne 28. února 2012 č. j. 57 EXE 378/2010-122 exekuci zastavil, když dovedl, že ke dni 25. října 2006 dluh vedlejšího účastníka řízení vůči stěžovateli neexistoval, neboť jak vyplývá z

notářského zápisu, kde je uvedeno: "bude-li věřitelem poskytnuta půjčka", závazek vedlejšího účastníka řízení k vrácení částky ve výši 2 000 000 Kč dosud nevznikl. Proti tomuto usnesení podal odvolání stěžovatel. Městský soud usnesením ze dne 5. února 2013 č. j. 21 Co 590/2012-140 usnesení soudu prvního stupně potvrdil. Proti usnesení odvolacího soudu podal stěžovatel dovolání.

5. Nejvyšší soud ve velkém senátě občanskoprávního a obchodního kolegia usnesením ze dne 11. února 2015 č. j. 31 Cdo 2184/2013-163 napadená usnesení zrušil a věc vrátil obvodnímu soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší soud jednak dovodil, že obsahuje-li dohoda osoby oprávněné a osoby povinné obsažená v notářském zápisu se svolením k vykonatelnosti ujednání, podle kterého "bude-li věřitelem poskytnuta dlužníku půjčka podle smlouvy o půjčce" (či "poskytne-li věřitel dlužníkovi půjčku" apod.), zavazuje se dlužník splnit pohledávku a jiné nároky věřitele, vyplývající ze závazkového právního vztahu vzniklého na základě smlouvy o budoucí smlouvě o půjčce (na jejímž základě věřitel plnil po sepisu notářského zápisu a jež je podle dohody účastníků skutečností, na níž se budoucí pohledávka zakládá), jde o podmínku ve smyslu ustanovení § 36 odst. 1 věty první a odst. 2 věty první zákona č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů [§ 71b odst. 2 zákona č. [358/1992](#) Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád)], jejíž splnění je třeba prokázat způsobem uvedeným v ustanovení § 43 odst. 2 notářského řádu. Dále ovšem dovolací soud z obsahu exekučního spisu ověřil, že stěžovatel k prokázání uvedené podmínky předložil jen své čestné prohlášení ze dne 26. dubna 2010 (opatřené prohlášením o pravosti podpisu na listině nesepsané advokátem) a prostou kopii výpisu z účtu u HVB Bank, a v řízení o zastavení exekuce dále potvrzení o provedené platbě vystavené UniCredit Bank, spolu s fotokopii příkazu k úhradě částky 2 000 000 Kč na účet vedlejšího účastníka řízení, a že jej žádný ze soudů o povinnosti uvedené v ustanovení § 43 zákona č. [120/2001](#) Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, v řízení o nařízení ani zastavení exekuce nepoučil [§ 254 odst. 3 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "o. s. ř.")]. Z toho, podle závěru učiněného Nejvyšším soudem plyne, že v daném případě nebyly splněny předpoklady pro nařízení exekuce, nikoliv však proto, že stěžovatel nemá na vymáhané plnění podle hmotného práva nárok, jak soudy obou stupňů nesprávně dovodily, nýbrž proto, že stěžovatel dosud kvalifikovanými listinami neprokázal, že se splnila podmínka sjednaná v dohodě účastníků obsažená v předmětném notářském zápisu a v prohlášení vedlejšího účastníka řízení o svolení k jeho vykonatelnosti.

6. Poté obvodní soud usnesením ze dne 20. ledna 2016 č. j. 57 EXE 378/2010-218 exekuci zastavil z důvodu, že stěžovatel nesplnil podmínku pro nařízení exekuce, když listinou vydanou nebo ověřenou státním orgánem nebo notářem neprokázal splnění odkládací podmínky, ke které zavázal vykonávaným notářským zápisem. Notářský zápis tak není vykonatelný. Proti usnesení obvodního soudu podal stěžovatel odvolání.

7. Městský soud usnesením ze dne 26. dubna 2016 č. j. 21 Co 133/2016-245 napadené usnesení obvodního soudu ve výroku o zastavení exekuce potvrdil. Odvolací soud nesouhlasil s právním závěrem soudu prvního stupně, že stěžovatel věrohodným způsobem neprokázal splnění odkládací podmínky způsobem stanoveným v § 43 odst. 2 exekučního řádu pro nařízení exekuce, neboť předložený notářský zápis lze považovat za listinu ověřenou notářem ve smyslu § 43 odst. 2 exekučního řádu a za vykonatelný exekuční titul. Po splnění tohoto předpokladu pro vedení exekuce (existence vykonatelného exekučního titulu) se odvolací soud zabýval důvodností námitky promlčení, kterou vznesl vedlejší účastník řízení a dovodil, že námitka je důvodná. Pokud podle smlouvy o půjčce ze dne 23. října 2006 měla být tato půjčka vrácena do 31. března 2007, obecná tříletá promlčecí doba stanovená § 101 občanského zákoníku, platného do konce roku 2013, prošla dnem 1. dubna 2010, a pokud byl návrh na nařízení exekuce doručen exekutorskému úřadu dne 27. dubna 2010, došlo k promlčení práva. Podle názoru odvolacího soudu nemůže obstát námitka stěžovatele, že ve věci šlo o obchodně právní vztah se čtyřletou promlčecí dobou, protože z obsahu smlouvy o půjčce ze dne 23. října 2006 je zřejmé, že byla uzavřena mezi dvěma fyzickými osobami, v režimu

občanského zákoníku a její obsah odpovídá i § 657 občanského zákoníku. Vedlejšímu účastníkovi řízení lze také přisvědčit, že notářským zápisem ze dne 25. října 2006 nedošlo k uznání dluhu, protože nelze uznat dluh, který v budoucnu teprve vznikne. Proti rozhodnutí odvolacího soudu podal stěžovatel dovolání.

8. Nejvyšší soud usnesením, napadeným ústavní stížností, podané dovolání odmítl z důvodu, že nesplňovalo obligatorní náležitosti uvedené v ustanovení § 241a odst. 2 o. s. ř., když především neobsahovalo údaj o tom, v čem přesně stěžovatel spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání.

II. Argumentace stěžovatele

9. Stěžovatel v ústavní stížnosti namítal, že napadené usnesení Nejvyššího soudu bylo vydáno v rozporu se zákonem (§ 153 odst. 1 o. s. ř.), je založeno na nesprávné interpretaci § 43 exekučního řádu, trpí vážnými vadami procesního charakteru a porušuje ústavně zaručená práva stěžovatele.

10. Stěžovatel má za to, že dovolací soud se vrátil k formalistickému výkladu § 43 exekučního řádu a nezabýval se otázkou, zda pohledávka stěžovatele byla či nebyla promlčena. Napadené rozhodnutí tak představuje skutečný případ odepření spravedlnosti. Pokud by se Nejvyšší soud zabýval otázkou, proč předmětný zápis, obsahující dohodu o uznání dluhu není - přes splnění podmínky - důvodem pro prodloužení promlčecí doby z obecné tříleté na desetiletou, vytvořil by tím pro stěžovatele event. možnost domáhat se náhrady škody postupem podle zákona č. [82/1998](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. [358/1992](#) Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů, protože by pak s předmětným notářským zápisem nebyly spojeny právní účinky, které stěžovatel důvodně předpokládal. Za současného stavu však tato otázka není najisto postavena. Pokud by se však stěžovatel znovu - se splněním všech formalit, tj. pravomocného rozhodnutí o určovací žalobě - domáhal výkonu předmětného exekučního titulu, byl by jeho návrh zamítnut z důvodu překážky věci rozsouzené, neboť bylo pravomocně rozhodnuto (odvolacím soudem), že pohledávka stěžovatele je promlčena. V případě, že by Nejvyšší soud konstatoval, že pohledávka nebyla promlčena, mohl by se stěžovatel domáhat spravedlnosti podáním nového návrhu na nařízení exekuce s tím, že by dokládal, že po dobu dosavadního řízení promlčecí doba neběžela.

11. Podle názoru stěžovatele za situace, kdy není nejmenších pochybností o splnění odkládací podmínky, resp. vzájemné povinnosti stěžovatele a de facto takovou námitku nevznesl ani vedlejší účastník řízení, zastavuje rozhodnutí dovolacího soudu exekuci po více než sedmi letech od jejího zahájení. Stěžovatel dovozuje, že za situace, kdy dovolací soud neměl faktické pochybnosti o tom, že stěžovatel prokázal poskytnutí půjčky vedlejšímu účastníkovi řízení ve výši 2 000 000 Kč a ten v průběhu mnohaletého řízení nikdy nenamítal, že by mu peněžní prostředky nebyly vyplaceny, rozhodl o oprávněnosti zastavení exekuce, protože listiny, kterými stěžovatel splnění odkládací podmínky prokázal, neobsahují ověřený podpis vedlejšího účastníka řízení. Takové rozhodnutí považuje stěžovatel za ryze mechanické a formalistické ve smyslu judikatury Ústavního soudu a tudíž za nezákonné.

III. Vyjádření k ústavní stížnosti a replika stěžovatele

12. Ústavní soud vyzval Nejvyšší soud a vedlejšího účastníka řízení k vyjádření se k ústavní stížnosti.

13. Nejvyšší soud ve svém vyjádření ze dne 2. listopadu 2017 uvedl, že setrvává na svých závěrech uvedených v napadeném usnesení a odkázal na odůvodnění tohoto usnesení.

14. Vedlejší účastník řízení ve svém vyjádření ze dne 16. listopadu 2017 uvedl, že ústavní stížnost považuje za nedůvodnou a údajně vytýkané porušení základních práv stěžovatele je pouze neakceptování závěrů soudu druhého stupně a soudu dovolacího ve vztahu k závěrům ve zjištěném skutkovém stavu a právnímu hodnocení. Pokud se stěžovatel dovolával desetileté promlčecí doby z důvodu údajného uznání dluhu vedlejším účastníkem řízení v notářském zápisu, který tvoří exekuční titul, městský soud se s touto námitkou vypořádal tak, že k uvedenému uznání dluhu nelze ve smyslu prodloužení obecné promlčecí doby přihlížet, když nelze uznat dluh, který teprve vznikne. Plnění podle smlouvy o půjčce bylo totiž poskytnuto až po podepsání smlouvy o půjčce a předmětného notářského zápisu s tím, že závazek ze smlouvy o půjčce vznikl s přihlédnutím k realitě smlouvy o půjčce podle § 657 a násl. občanského zákoníku až uvedeným reálným plněním.

15. Stěžovatel ve své replice k vyjádření Nejvyššího soudu a vedlejšího účastníka řízení ze dne 27. června 2018 v plném rozsahu setrval na závěrech uvedených v podané ústavní stížnosti. Podle názoru stěžovatele jsou ve věci relevantní dvě otázky. První otázkou je, zda pohledávka, která je předmětem řízení, byla či nebyla promlčena. Druhou otázkou je, zda byly splněny formální podmínky k nařízení exekuce. Nejvyšší soud se v napadeném rozhodnutí zabýval toliko druhou otázkou, když vytkl městskému soudu, že se neřídil jeho právním názorem, připustil, že stěžovatel prokázal splnění odkládací podmínky exekučního titulu a proto, že podle názoru dovolacího soudu toto stěžovatel nesplnil, byl potvrzen výrok rozhodnutí odvolacího soudu, avšak na základě jiného odůvodnění. Dovolací soud se však podle názoru stěžovatele již nezabýval otázkou promlčení pohledávky, zejména délky promlčecí doby, když stěžovatel má za to, že na základě předmětného notářského zápisu s uznáním dluhu a svolením k vykonatelnosti nastaly právní následky uznání dluhu co do délky promlčecí doby. S ohledem na to, že se touto otázkou zabýval pouze odvolací soud, nelze názor dovolacího soudu v této věci předjímat a nelze jej zjistit ani z podaného vyjádření tohoto soudu.

IV. Procesní podmínky řízení

16. Ústavní soud nejprve zkoumal splnění podmínek řízení a shledal, že ústavní stížnost byla podána včas, oprávněným stěžovatelem a Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatel je právně zastoupen v souladu s požadavky § 29 až § 31 zákona o Ústavním soudu a ústavní stížnost je přípustná, neboť stěžovatel vyčerpal všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svého práva (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu).

17. Ústavní soud rozhodl bez nařízení ústního jednání (§ 44 zákona o Ústavním soudu).

V. Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

18. Ústavní soud v minulosti judikoval, že není zásadně oprávněn zasahovat do rozhodovací činnosti soudů obecných, neboť není vrcholem jejich soustavy (čl. 83 a čl. 91 odst. 1 Ústavy). Postupují-li soudy v souladu s obsahem hlavy páté Listiny, nemůže na sebe Ústavní soud atrahovat právo přezkumného dohledu nad jejich činností. Důvod ke zrušení rozhodnutí soudu by byl dán pouze tehdy, kdyby jeho právní závěry byly v extrémním nesouladu s vykonanými skutkovými zjištěními nebo v nich neměly podkladu, pokud by řízení jako celek nebylo spravedlivé a byla v něm porušena ústavně zaručená práva nebo svobody stěžovatele, anebo by napadené soudní rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, resp. postrádalo řádné, srozumitelné a logické odůvodnění [srov. nálezy ze dne 20. června 1995 sp. zn. III. ÚS 84/94 (N 34/3 SbNU 257), ze dne 27. srpna 2013 sp. zn. II. ÚS 1842/12 (N 154/70 SbNU 425) a ze dne 27. února 2014 sp. zn. III. ÚS 1836/13 (N 24/72 SbNU 275)]. Ústavní soud však na druhé straně konstatuje, že výklad a následná aplikace právních předpisů obecnými soudy mohou být v některých případech natolik extrémní, že vybočí z mezí hlavy páté Listiny, jakož i z principů ovládajících demokratický právní stát, a zasáhnou tak do některého ústavně zaručeného základního práva. To je právě případ stěžovatele.

19. Ústavní soud připomíná, že pokud se zákonodárce rozhodl institut dovolání zakotvit, rozhodování o něm nelze vyjímat z rámce ústavněprávních principů a ústavně zaručených práv a svobod jednotlivce, a to zejména z práva na spravedlivý proces [srov. nálezy ze dne 11. února 2004 sp. zn. Pl. ÚS 1/03 (N 15/32 SbNU 131; 153/2004 Sb.) a nálezy ze dne 10. května 2005 sp. zn. IV. ÚS 128/05 (N 100/37 SbNU 355)].

20. V celé řadě svých rozhodnutí Ústavní soud stvrdil, že dovolání musí obsahovat náležitosti stanovené ustanovením § 241a odst. 2 o. s. ř., k nimž patří vymezení, v čem dovolatel spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání. Ústavní soud však zároveň nepřipouští, aby Nejvyšší soud postupoval při posuzování bezvadnosti dovolání příliš formálně [např. nálezy ze dne 18. prosince 2014 sp. zn. IV. ÚS 1256/14 (N 234/75 SbNU 607) a ze dne 19. listopadu 2015 sp. zn. I. ÚS 354/15 (N 198/79 SbNU 251)].

21. V právě posuzovaném případě stěžovatel namítal, že Nejvyšší soud se v rozhodnutí ze dne 11. února 2015 sp. zn. 31 Cdo 2184/2013 nezabýval otázkou uznání dluhu v předmětném notářském zápise s tím, že jde o úkon hmotněprávní, který nemá pro danou exekuční věc význam. S ohledem na odchylnou délku promlčecí doby v případě platného uznání závazku je však podle názoru stěžovatele posouzení (hmotněprávní) otázky platnosti uznání dluhu zcela zásadní. Odvolací soud přitom, podle tvrzení stěžovatele, výslovně nevyslovil závěr o neplatnosti dohody o uznání dluhu, na tento závěr lze jen dovozovat z použité formulace, přičemž odvolací soud ani blíže nerozebral právní důvody, které jej k takovému závěru vedly.

22. Ze samotného textu dovolání (č. listu 263 až 265) plyne, že stěžovatel se domáhal vyřešení otázky, která dosud nebyla dovolacím soudem řešena, a to zda lze platně uznat dluh, který v budoucnu teprve vznikne. Při tom odkázal na dřívější rozhodnutí Nejvyššího soudu v předmětné věci ze dne 11. února 2015 sp. zn. 31 Cdo 2184/2013, které na tuto otázku neodpovědělo. Uvedl tedy dostatečně zřejmě, že přípustnost dovolání spatřuje v potřebě vyřešit otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud vyřešena nebyla.

23. Na druhé straně otázka, zda jednostranné prohlášení oprávněného, provedené ve formě notářského zápisu, je postačující listinou k prokázání splnění podmínky, vyřešil jednoznačně městský soud tak, že na tuto otázku odpověděl kladně. Vycházel přitom právě z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 11. února 2015 sp. zn. 31 Cdo 2184/2013. Tato otázka nebyla učiněna předmětem řízení před soudem dovolacím a dovolací soud se s ní, podle názoru stěžovatele, tedy vypořádal nadbytečně.

24. Ústavní soud zdůrazňuje, že § 241a odst. 2 o. s. ř. nestanoví konkrétní způsob, jakým má být v dovolání vymezeno, v čem dovolatel spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání. Toto vymezení z něj musí být seznatelné, může však být vyjádřeno v kterékoli jeho části, a to případně i na více místech (srov. nálezy ze dne 15. března 2017 sp. zn. II. ÚS 1966/16).

25. Nejvyšší soud při svém hodnocení podaného dovolání postupoval i přesto, že podle názorové judikatury Ústavního soudu [srov. například nálezy ze dne 1. listopadu 2016 sp. zn. III. ÚS 1594/16 a zejména stanovisko pléna sp. zn. Pl. ÚS-st. 45/16 ze dne 28. listopadu 2017 (460/2017 Sb.)] ústavně konformní výklad přípustnosti dovolání podle § 237 o. s. ř. vyžaduje, aby bylo jako přípustné posouzeno dovolání proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, závisí-li napadené rozhodnutí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva vztahující se k ochraně základních práv a svobod, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, popř. i Ústavního soudu, nebo jde o otázku, která v rozhodování dovolacího soudu, popř. Ústavního soudu, dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo je rozhodována dovolacím soudem odchylně i po rozhodnutí Ústavního soudu, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak, není-li dosud o ní

rozhodnuto vykonatelným rozhodnutím Ústavního soudu.

26. Ve světle shora uvedeného je třeba uvést, že ústavně zaručené právo na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny garantuje jednotlivci možnost domáhat se stanoveným postupem ochrany svých práv před nezávislým a nestranným soudem, případně před jiným orgánem. Dodrží-li jednotlivec stanovený postup a soud přesto odmítne o jeho právu rozhodnout, dochází k porušení práva na soudní ochranu, k ústavně nepřípustnému odepření spravedlnosti (*denegatio iustitiae*). To platí i pro řízení o dovolání před Nejvyšším soudem, neboť i když dovolání představuje mimořádný opravný prostředek, rozhodování o něm - je-li už takový opravný prostředek v právním řádu zaveden - není vyjmuta z rámce ústavněprávních principů a ústavně zaručených práv a svobod. Nereagoval-li Nejvyšší soud na otázku, kterou stěžovatel odůvodnil přípustnost jeho dovolání, a to otázku platnosti uznání dluhu v předmětném notářském zápise, došlo k porušení práva stěžovatele na soudní ochranu zaručeného v čl. 36 odst. 1 Listiny a práva na spravedlivý proces zaručeného čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. nálezy ze dne 13. března 2018 sp. zn. III. ÚS 3045/17 a ze dne 27. března 2018 sp. zn. I. ÚS 708/17).

27. Nejvyšší soud tedy nesprávně posoudil přípustnost dovolání a nedostál své povinnosti plynoucí pro něj z čl. 4 Ústavy, neboť základní práva a svobody jsou pod ochranou soudní moci, tedy i pod ochranou Nejvyššího soudu a i dovolací řízení je nedílnou součástí ústavního rámce pravidel spravedlivého procesu a dovolací soud je tedy povinen chránit základní práva a svobody jednotlivce. V dalším řízení dovolací soud opětovně posoudí dovolání stěžovatele z hlediska splnění zákonem stanovených procesních předpokladů, a to v souladu s právním názorem vysloveným v tomto nálezu.

28. Z uvedených důvodů Ústavní soud shledal ústavní stížnost stěžovatele důvodnou, proto jí podle § 82 odst. 1, odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu vyhověl a napadené usnesení Nejvyššího soudu podle § 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu zrušil.

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušení řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)
- [Ustanovení zástupce](#)
- [Náhrada škody](#)